

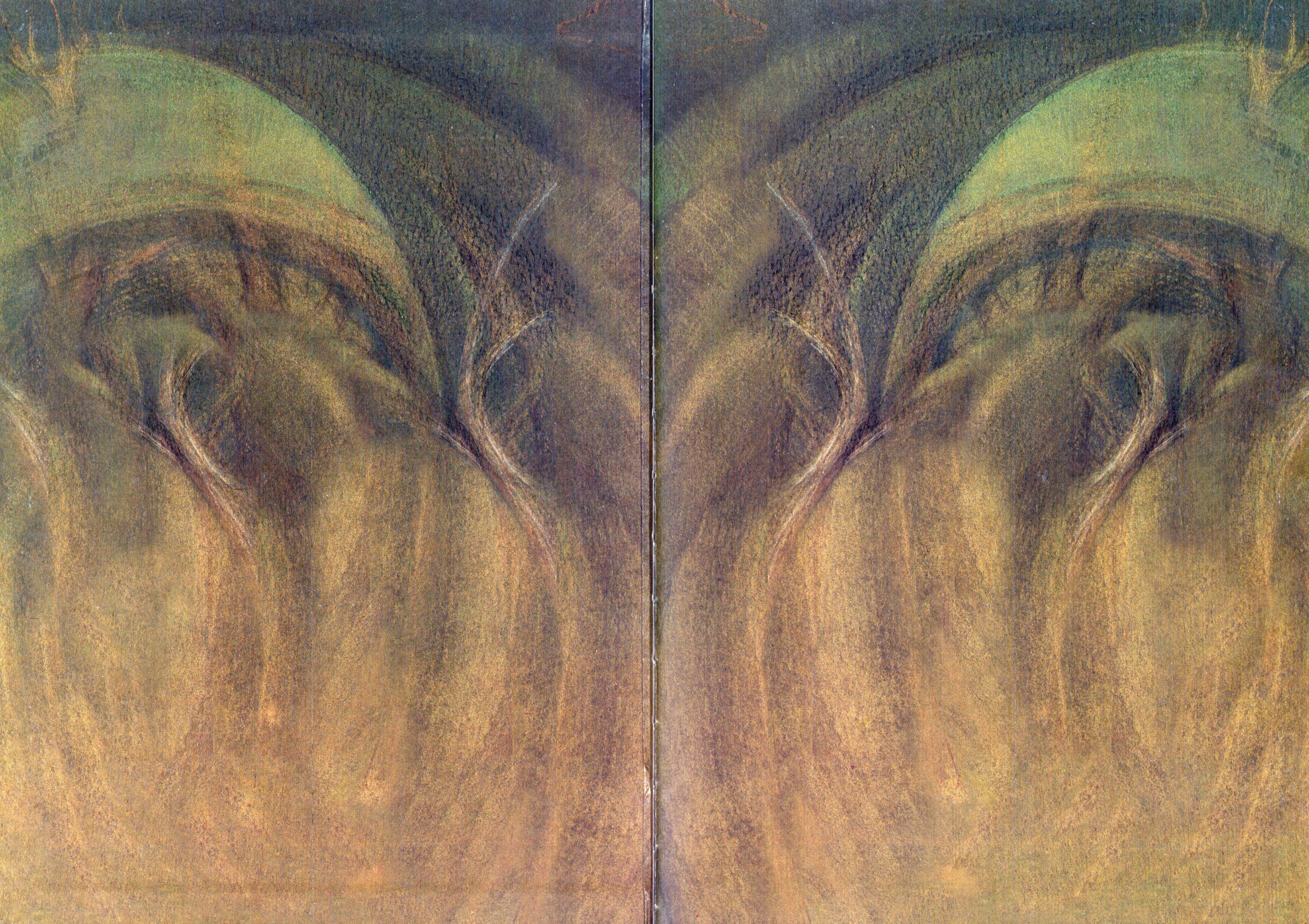
Βεατρίκη Κάντζολα-Σαμπατάκου

Το δάσος που το 'σκασε

Εικόνες: Νικόλας Ανδρικόπουλος

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βεατρίκη Κάντζολα - Σαμπατάκου

Το Δάσος που το 'σκάσε

Εικονογράφηση: Νικόλας Ανδρικόπουλος

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σειρά: ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΚΑΝΤΖΟΛΑ-ΣΑΜΠΑΤΑΚΟΥ
«Το δάσος που το 'σκάσε»

Επιμέλεια έκδοσης:
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Παραγωγή
ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.

1η έκδοση: Σεπτέμβριος 2002
2η έκδοση: Φεβρουάριος 2008

Copyright® για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-699-702-0

Μια φορά κι έναν καιρό δεν ήταν κανένας, γιατί είχαν φύγει όλοι. Δηλαδή, σχεδόν όλοι. Η υπναρού νεράιδα Ονειράνθη κοιμόταν τόσο βαθιά, που δεν κατάλαβε ότι το δάσος άδειασε. Μεταξύ μας, δε θα σάλευε ακόμα κι αν έπεφτε αστροπελέκι στη βελανιδιά της. Ονειρευόταν μάλιστα πως είχε περάσει επιτέλους τις εξετάσεις της και ήταν νεράιδα κανονική, με δίπλωμα. Τι ατυχία να αποτύχει την προηγούμενη φορά! Της είχαν ζητήσει ένα βοτάνι που να διώχνει το λόξιγκα, αλλά της βγήκε σούπα αβγολέμονο. Ήταν αδικία, πάντως, που την έκοψαν, γιατί η σούπα ήταν πολύ νόστιμη. Από τότε, το είχε βάλει σκοπό να γίνει ξεφτέρι στις μαγικές συνταγές.

Η σημερινή ησυχία, όμως, ήταν τόσο παράξενη που τελικά ζύπνησε. Άνοιξε πρώτα το ένα μάτι, έπειτα το άλλο, πρόβαλε αγουροζυπνημένη απ' τη λουλουδένια κουνουπιέρα της και κοίταζε γύρω. Ο ήλιος ανέβαινε, μα το γλυκόλαλο τραγούδι του κορυδαλλού δεν είχε ακόμα σημάνει το χάραμα της καινούργιας ημέρας. Τι περίεργα που ήταν όλα! Ο λαγός δεν είχε φέρει την αλληλογραφία, η χελώνα δεν είχε βγει για τον περίπατό της, τα σκιουράκια ήταν άφαντα και στις καλαμιές της λίμνης δεν ακούγονταν να φτεροκοπούν οι αγριόπαπιες.

— Έι! φώναξε. Πού κρυφτήκατε όλοι; Τι τρέχει;

— Όλοι τρέχουμε! άκουσε τότε μια γνώριμη φωνή. Τρέχουμε να σωθούμε! Κι αν έχεις λίγο μυαλό, το ίδιο θα κάνεις κι εσύ.

Σήκωσε το βλέμμα και είδε τη γειτόνισσα, την κουκουβάγια, να αδειάζει βιαστικά τη φωλιά της.

— Και ποιος ο λόγος να τρέξουμε, παρακαλώ; ρώτησε η Ονειράνθη.

Η κουκουβάγια τα 'χασε τόσο, που παραλίγο να της πέσουν τα γυαλιά από το ράμφος.

— Μα δεν ξέρεις; απόρησε. Τίποτα δεν άκουσες;

— Μετά το τελευταίο μου κατόρθωμα, κοιμόμουν δώδεκα φεγγάρια, απολογήθηκε εκείνη. Ξεθεώδηκα! Έπρεπε να χαρίσω μελωδική φωνή σ' ένα βάτραχο που ονειρευόταν να τραγουδήσει στην Όπερα. Έμεινα νύχτες ζάγρυπνη για να μαζέψω τις έξι χούφτες ασημόσκονη από πεφταστέρια που χρειαζόμουν για τη μαγική συνταγή. Αλήθεια, χρειάζεσαι κι εσύ καμία;

— Όλοι χρειαζόμαστε! αποκρίθηκε η κουκουβάγια. Συνταγή για δαύματα, γιατί το δάσος μας κινδυνεύει!

— Μπα! Και γιατί;

— Γιατί έρχονται οι άνθρωποι!

— Τι, για εκδρομή;

— Όχι, για επιδρομή!

— Δηλαδή;

Η κουκουβάγια αναστέναξε. Εντάξει, οι νεράιδες κάνουν ένα σωρό κόλπα με το ραβδάκι τους, αλλά μερικές φορές ζουν στον κόσμο τους.

— Ο διάσημος δημοσιογράφος Πολύβιος Μολύβιος ανακάλυψε το δάσος μας κι έγραψε στο περιοδικό Πατατράκ ένα άρθρο που έκανε πάταγο. Από τότε, όλοι άρχισαν να ενδιαφέρονται για μας. Και, όπως μας ιπύβισαν τα σπουργίτια, ο δήμαρχος της κοντινής πόλης, της Θορυβούπολης, καταστρώνει σχέδια για να — πώς το είπαν; —, α, ναι... να μας αξιοποιήσει!

— Αυτό δε μου αρέσει καθόλου, είπε η νεράιδα, αλλά τι ακριβώς πάει να πει;

— Πάει να πει ότι θα ανοίξουν δρόμους να ανεβαίνουν στρατιές αυτοκίνητα. Θα καταφθάσουν εργάτες και μηχανικοί, με πριόνια, τσεκούρια, μηχανήματα. Στην πλαγιά που βλέπει κατά τη θάλασσα θα ορδώσουν πελώρια ξενοδοχεία και θα κόψουν όσα δέντρα τούς εμποδίζουν και κρύβουν τη θέα. Στο ξέφωτο θα φτιάξουν, λέει, στέκι για τους κυνηγούς. Μια δεκαοχτούρα μάλιστα άκουσε πως θα περιφράζουν το ωραιότερο κομμάτι του δάσους, για να πληρώνει εισιτήριο όποιος έρχεται να δαυμάσει το πράσινο και τα ζώα. Μόνο που ζώα δε βλέπουν ούτε ζωγραφιστά, γιατί μόλις έφτασε το μαντάτο, τα μάζεψαν κι όπου φύγει-φύγει! Οι αλεπούδες κίνησαν για το Αλεποχώρι, οι λαγοί για το Λαγονήσι, οι λύκοι για τη Λυκόβρυση, οι κάστορες για την Καστοριά, οι γρύλοι για τη Γρυλανδία. Κι εγώ ετοιμάζω τις βαλίτσες μου για τις Κουκουβάουνες!

— Τι έκανε λέει; φώναζε η νεράιδα. Θα αφήσουμε να έρθουν να μας διώξουν από το ίδιο μας το σπίτι;

— Όχι δα! Θα γίνουμε καπνός πριν έρθουν!

— Κι εγώ πού θα ζήσω αν αφανιστεί το δάσος;

— Πήγαινε στις ξαδέρφες σου, τις νεράιδες της θάλασσας.

— Αδύνατον. Μετακόμισαν, γιατί βαρέθηκαν να καθαρίζουν το βυθό από τα σκουπίδια που πετούν οι άνθρωποι από τα καράβια. Κι έπειτα, πώς να κολυμπήσουν μες στο πετρέλαιο;

— Κατέβα τότε στην πόλη, να βρεις δουλειά. Προσόντα έχεις;

— Έχω ροζ ζώνη με τρεις φιόγκους!

— Δηλαδή;

— Να, πώς λένε στο καράτε μαύρη ζώνη με τρία νταν;

Η κουκουβάγια κούνησε λυπημένα το σοφό της κεφάλι.

—Δε μετρούν αυτά. Καλύτερα ψάξε για κάποιο μέρος που να μην έχει πατήσει άνθρωπος ακόμα.

—Ε, λοιπόν, όχι! ξέσπασε η Ονειράνθη. Δεν πάω πουθενά. Δε θα 'ρθουν τα ήμερα να διώζουν τ' άγρια!

—Τι μπορείς να κάνεις; Οι άνθρωποι είναι παντοδύναμοι. Γι' αυτό εμείς τα ζώα τούς τρέμουμε κι εσείς οι νεράιδες κοντεύετε να γίνετε «είδος υπό εξαφάνιση»! Συγνώμη τώρα, αλλά έχω να πακετάρω και να την κοπανήσω!

Μουτρωμένη, η νεράιδα βγήκε να περπατήσει μήπως της κατεβεί καμιά ιδέα. Οι σιωπηλές φιγούρες των δέντρων τη γέμιζαν θλίψη. Ποιος ξέρει! Αν δεν ήταν ριζωμένα στο χώμα, ίσως το 'βάζαν κι εκείνα στα πόδια. Η βόλτα δεν της έφτιαζε τη διάθεση. «Σπουδαία νεράιδα είμαι και του λόγου μου», σκέφτηκε. «Καλύτερα να πάω να ξανακοιμηθώ!». Και φουρκισμένη, έδωσε μια κι άδειασε όση αστερόσκινη έμενε στις τσέπες της. Η σκόνη στροβιλίστηκε στον άνεμο και σκορπίστηκε λαμπυρίζοντας. Αποκαμωμένη, η Ονειράνθη ακούμπησε να ξαποσιάσει στην ταμπέλα στην άκρη του μονοπατιού. Έγραφε «ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ». Ένας τρυποκάρυδος όμως, θυμωμένος με τους ανθρώπους, την είχε κατατρυπήσει με το μυτερό του ράμφος και φάνονταν μόνο τα τρία τελευταία γράμματα. Έτσι, η μισοσβησμένη πια πινακίδα έγραφε «ΣΟΣ»!

— Αψού! φταρνίστηκε ο Σκιερούλης, το πευκάκι, και τρανιάχτηκε ολόκληρη η φυλλωσιά του. Τι σκόνη ήταν ετούτη; ρώτησε παραξενεμένος.

— Δεν ξέρω, απάντησε ο φίλος του ο Δροσερούλης, το πουρνάρι. Απ' τη στιγμή που έπεσε πάνω μου, όμως, αισθάνομαι περίεργα!

— Κι εγώ το ίδιο! είπε η Φουντωτή, η μικρή καστανιά. Με πλημμυρίζει μια πρωτόγνωρη δύναμη. Νιώθω ικανή για όλα. Ακόμα και να περπατήσω!

Κι έκανε ένα βήμα μπροστά. Τα άλλα δέντρα έμειναν άφωνα.

— Πώς το 'κανες αυτό; ρώτησε ο Σκιερούλης.

— Δεν ξέρω, ψέλλισε η Φουντωτή. Ίσως η σκόνη που πέταξε η νεράιδα να ήταν μαγική!

— Τότε, μπορούμε κι εμείς να περπατήσουμε! είπε ο Δροσερούλης κι έκανε κι αυτός δυο δειλά βήματα.

— Γιούπι! αναφώνησαν τα δέντρα. Τώρα δεν είμαστε αναγκασμένα να καθόμαστε άπραγα περιμένοντας τους ανθρώπους να μας ξεπαστρέψουν!

— Να φύγουμε, όπως τα ζώα και τα πουλιά, να γλιτώσουμε! ακούστηκαν σκόρπιες φωνές.

— Ναι! συμφώνησαν όλα. Και γρήγορα, γιατί ακούγεται πως έρχονται κιόλας οι άνθρωποι του δημάρχου, να μας πάρουν μέτρα.

— Πού θα πάμε; αναρωτήθηκε ο Σκιερούλης. Δεν ξέρουμε τον κόσμο. Δεν το έχουμε κουνήσει ποτέ από 'δω!

— Πάμε στην αντικρινή λοφοπλαγιά, που έχει μείνει γυμνή μετά τις περσινές φωτιές, πρότεινε ο Δροσερούλης.

—Τρελάθηκες; τον αποπήρε η Φουντωτή. Δεν είδες που τη μοίρασαν κιόλας σε οικόπεδα, σαν μπακλαβά; Θες να μας κάψουν κι εμάς;

—Τότε, τι κάνουμε;

Η Φουντωτή έξυσε το κεφάλι της μ' ένα κλαδί. Μα, ναι! Αυτό ήταν.

—Θα κατεβούμε στην πόλη, ανακοίνωσε, να διαμαρτυρηθούμε στους ανθρώπους!

—Και θα μας ακούσουν; ρώτησε ο Σκιερούλης. Νοιάζονται για το δάσος και τον κόσμο του αυτοί που με τα εργοστάσια και τα φουγάρα τους κάνουν τα σύννεφα να βρέχουν φαρμάκι αντί βροχή; Αυτοί προτιμούν τις πεταλούδες καρφισωμένες κι όχι πάνω στα λουλούδια! Έρχονται αρματωμένοι σαν αστακοί και πυροβολούν ό,τι κινείται! Θαρρούν ότι όλα πουλιούνται κι αγοράζονται!

—Θα προσπαθήσουμε, είπε αποφασιστικά η Φουντωτή. Να είμαστε όμως ενωμένοι. Γιατί, ό,τι ο ένας δεν μπορεί, το μπορούν οι πολλοί.

Τα λόγια της σκεπάστηκαν από ζητωκραυγές. Ναι! Θα τα έλεγαν ένα χεράκι σ' αυτούς που αποφάσιζαν για την τύχη τους χωρίς να λογαριάσουν τη γνώμη τους. Εύκολα θα έβρισκαν κατά πού έπεφτε η πόλη. Δεν είχαν παρά να ακολουθήσουν τα σκουπίδια. Γιατί, όπου πάει ο άνθρωπος, αφήνει σημάδια.

—Να 'μουν από μια μεριά να δω τα μούτρα τους όταν έρθουν και δουν ότι το δάσος έφυγε, μονολόγησε ο Δροσερούλης και τάχυνε το βήμα του να προλάβει τα άλλα δέντρα που ξεκινούσαν κιόλας με ενθουσιασμό.

—Χάθηκε; Πώς χάθηκε; Μήπως χαθήκατε εσείς και πήγατε σε λάθος βουνό; Ψάξате; Κοιτάζατε παντού; Φτου!

Ο δήμαρχος της Θορυβούπολης βρόντησε έξαλλος το τηλέφωνο. Αυτό ήταν πρωτάκουστο! Είχε ακούσει να χάνουν τα κλειδιά τους. Είχε ακούσει να χάνουν το πορτοφόλι, το καπέλο ή την ομπρέλα τους. Ολόκληρο δάσος, όμως, πώς στην ευχή κατάφεραν να το χάσουν; Μήπως πίσω από το μυστήριο κρυβόταν ο αντίπαλός του, ο δήμαρχος της Τσιμεντούπολης, που ήθελε να του κλέψει τους τουρίστες;

—Γρήγορα! φώναζε στο γραμματέα του. Να φωνάζουμε τα κανάλια! Να το βάλουμε στις εφημερίδες! «Χάθηκε δάσος με όλα του τα αξεσουάρ. Όποιος το βρει θα αμειφθεί!»

—Τι αμοιβή θα προσφέρουμε; ρώτησε ο γραμματέας.

—Μια μασημένη τσικλόφουσκα! απάντησε νευριασμένος ο δήμαρχος. Ας το βρουνε και βλέπουμε!

—Μα...

—Μαρούλια! Δε σηκώνω κουβέντα, γιατί συγχύστηκα! Ακούς εκεί, να χαθεί το δάσος, πάνω που σκαρφίστηκα κι άλλο τρόπο να τα 'κονομήσω: θα πουλάω σε βαζάκια τον καθαρό βουνίσιο αέρα του! Δεν είμαι μεγαλοφυΐα; Εντάξει, το ξέρω πως είμαι, μη χειροκροτάς.

—Δε χειροκροτάω, ψέλλισε ο γραμματέας. Χτυπούν την πόρτα!

—Σίγουρα κάποιος ψηφοφόρος μου, κορδώθηκε ο δήμαρχος. Περάστε!

Η πόρτα άνοιξε και οι επισκέπτες στριμώχτηκαν για να περάσουν. Δε χωρούσαν τα κλαδιά τους, βλέπετε.

—Τι σημαίνει αυτό; Ξανάρθαν οι Απόκριες; Ποιοι είστε; ρώτησε σαστισμένος ο δήμαρχος.

—Είμαστε αντιπροσωπεία των δέντρων του δάσους, είπε

δαρρετά η Φουντωτή. Ήρθαμε να σας γνωστοποιήσουμε τα αιτήματά μας!

—Αντιπροσωπεία; Αιτήματα; Πάει, χάλασε ο κόσμος! Τα καθώς πρέπει δέντρα κάθονται φρόνιμα στο δάσος τους, δεν παίρνουν τους δρόμους!

—Κοιτάzte από το παράθυρο και θα δείτε ότι, αν χρειαστεί, τους παίρνουν!

Κοιτάζει ο δήμαρχος και τι να δει: απ' έξω είχαν μαζευτεί εκατοντάδες δέντρα. Μερικά κρατούσαν πανό που έγραφαν «Το δάσος ανήκει στα δέντρα του» και φώναζαν συνθήματα όπως «Πετάzte τα πριόνια, να ζήσουμε με ομόνοια». Το χειρότερο, όμως, ήταν ότι παιδιά, αμέτρητα παιδιά, από κάθε γωνιά της πόλης, μαζεύονταν σαν μελίσσι και, μαζί με τα δέντρα, πιασμένα χέρι με κλαδί, ένωναν τις φωνές τους με τις φωνές των πράσινων φίλων τους. Ο δήμαρχος σφούγγισε το κατακόκκινο πρόσωπό του.

—Τι θέλετε, λοιπόν; ρώτησε.

—Να ζήσουμε ήσυχα και ειρηνικά όπως μέχρι σήμερα, είπε ο Σκιερούλης. Χωρίς μπουλντόζες, φασαρία, μόλυνση και σκουπίδια. Είστε καλόδεχτοι να 'ρχεστε σαν φίλοι, όχι σαν κατακτητές! Μην κόβετε τα δέντρα! Μην καταστρέφετε το δάσος! Σκεφτείτε ότι ένα κτίριο θέλει δύο χρόνια να χιστεί, ενώ ένα δέντρο χρειάζεται δεκαετίες ολόκληρες να ξαναδεριέψει! Και χωρίς εμάς, πού θα φωλιάζουνε ζούδια και πετούμενα;

—Μας το χρωστάτε, συνέχισε η Φουντωτή. Σας χαρίζουμε τόσα: τους καρπούς, τη δροσιά, τον ίσκιο μας, τον καθαρό αέρα... Κι οι ρίζες μας συγκρατούν τα ορμητικά νερά των βροχών για να μην πλημμυρίζετε!

Του δημάρχου δεν του ίδρωνε το αυτί, αφού μόνη του

έγνοια ήταν τα λεφτά. Μάλιστα, όσο του μιλούσαν, έβλεπε τα φύλλα στα κλωνιά τους σαν... ευρώπουλα.

— Μονάχα τα παιδιά, με την αγνή καρδιά τους, μπορούν να μας νιώσουν, στέναξε η Φουντωτή. Μακάρι να ξαναγινόταν κι αυτός για λίγο παιδί, να καταλάβει πως η αξία μας δε μετριέται μόνο σε χρήμα!

Εκείνη τη στιγμή, ο Σκιερούλης φταρνίστηκε πάλι και λίγη νεραϊδόσκονη από τα φύλλα του τινάχτηκε πάνω στο δήμαρχο. Τότε έγινε κάτι περίεργο. Ο δήμαρχος πέταξε το παπιγιόν του, καβάλησε την πολυθρόνα σαν αλογάκι και ζήτησε από τον κατάπληκτο γραμματέα του ένα παγωτό χωνάκι, χρωματιστές καραμελίτσες και τρία γλειφιτζούρια. Μετά, πήρε το χαρτί της απόφασης για τα έργα στο δάσος, το έκανε σαΐτα και το πέταξε από το παράθυρο. Πόσο αλλιώτικα αισθανόταν! Τα δέντρα απέναντί του, του έφερναν γλυκές δύμησης από τα παραμύθια της γιαγιάς του, για τις νεράιδες του πυκνόφυτου βουνού, αλλά και από τις εκδρομές και τις βόλτες που έκανε με φίλους στο δάσος, όταν ήταν ένα στρογγυλομάγουλο αγοράκι με τράντες, σοσόνια και φακιδιάρικη μύτη.

— Λοιπόν, τι λέγαμε; ρώτησε με ψιλή φωνούλα. Πώς μπορώ να βοηθήσω;

— Υποσχεθείτε πως δε θα επιτρέψετε να μας βλάψουν, είπε αποφασιστικά η Φουντωτή.

— Το υπόσχομαι! φώναξε ο δήμαρχος. Δε θα κοπεί ούτε ένα δέντρο! Δε θα ξεσπιτωθεί ούτε ένα πουλί! Φέρτε μου να το υπογράψω!

— Η ευχή μας έπιασε, ψιθύρισε ο Δροσερούλης. Η αστερόσκονη τον έκανε πάλι παιδί!

Κι επειδή τα παιδιά δε σκέφτονται παρά παιχνίδια και σκανδαλιές, φεύγοντας τα δέντρα, τον άφησαν να κάνει μονόζυγο απ' το πολύφωτο και να ζωγραφίζει μουστάκια στα βλοσυρά πορτρέτα που κρέμονταν στο γραφείο του.

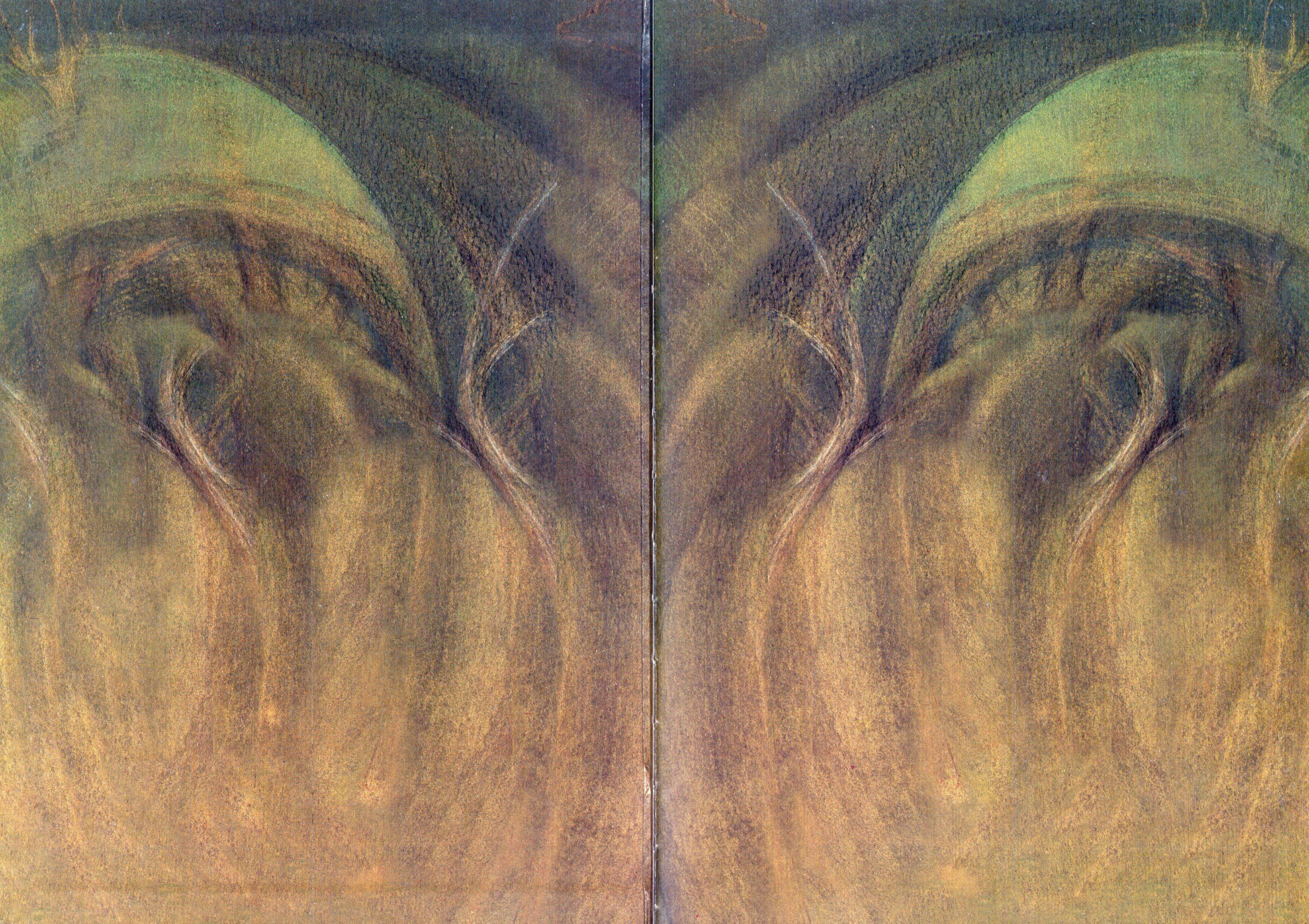
— Έτσι λοιπόν σωθήκαμε, διηγόταν λίγο καιρό αργότερα η Φουντιωτή στα ζώα του δάσους που ξαναγύρισαν και, μαζεμένα ολόγυρα, άκουγαν την απίστευτη ιστορία.

— Τελικά, είπε η κουκουβάγια, όσα κι αν ξέρουν οι μεγάλοι, έχουν πολλά να μάθουν από των παιδιών τη σοφία. Τα παιδιά, με την άδολη, αγνή ψυχούλα, ξέρουν πως ετούτη η όμορφη πλάση είναι για όλους, και όλους τούς χωρά.

— Γι' αυτό μπορούνε να ακούνε τη φωνή μας, ενώ οι μεγάλοι όχι, πρόσθεσε ένα ελαφάκι.

— Εκείνοι δεν ξέρουν πως το κάθε τι στη φύση έχει λαλιά, αν ξέρεις να την αφουγκραστείς, συμφώνησε ο σκαντζόχοιρος. Τι να περιμένεις, όμως, απ' αυτούς που δεν πιστεύουν πια σε παραμύθια! Σε λίγο θα μας πουν πως δεν υπάρχουν και νεράιδες! Λες και δεν ξέρουμε πως δεν υπάρχει δάσος χωρίς νεράιδα! Αλήθεια, η δική μας πού είναι;

Μες στα φυλλάδια της βελανιδιάς, η Ονειράνθη κοιμόταν ευτυχισμένη. Και πώς να μην είναι, αφού τα νέα για το κατόρθωμά της ταξίδεψαν γρήγορα, κι έτσι, πριν από λίγες ημέρες, της απένειμαν το δίπλωμα νεράιδας, που τόσο λαχταρούσε. Μόνο που οι συγκινήσεις την κούρασαν και χρειάζεται πολύ ύπνο για να συνέλθει! Θαρρώ, μάλιστα, πως κοιμάται ακόμα...

Δέντρα που περπατάνε, συζητάνε, πάνε κομμωτήριο
για να χτενίσουν τις πευκοβελόνες τους,
παίζουν κουτσό, κάνουν γυμναστική και σκοινάκι
για να ξεμουδιάσουν τα κλαδιά τους, χορεύουν ξέφρενα
στο πάρτι της υπναρούς νεράιδας Ονειράνθης
με ολοκαίνουριες φορεσιές και
πανέμορφα κολιέ από κουκουνάρια!

Κουκουβάγιες και διάσημοι δημοσιογράφοι,
μαρούλια και τσικλόφουσκες, δήμαρχοι-παιδιά,
και παγωτά χωνάκια.

Λέτε γι' αυτό να το 'σκασε το δάσος;

Ένα διασκεδαστικό, πρωτότυπο
οικολογικό παραμύθι!
Τι λέτε, το διαβάζουμε παρέα;